

USNESENÍ

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Terezou Jachura Maříkovou ve věci

žalobce: **Nocarová Partners Advokáti s.r.o.**, IČO 04797469
sídlem V Jirchářích 148/4, 110 00 Praha 1-Nové Město
zastoupená advokátem Ing. Mgr. Jiřím Musilem
sídlem Zakšínská 615/17, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: [REDAKCE] J [REDAKCE] K [REDAKCE] IČO [REDAKCE]
sídlem [REDAKCE]
zastoupená advokátem Mgr. Radkem Jílgem
sídlem Ladova 2044/3, 120 00 Praha 2

o žalobě pro zmatečnost

takto

- I. Návrh žalobce ze dne 27. 1. 2021 ve znění ze dne 9. 4. 2021, aby soud zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 2. 2019, č.j. 18 C 218/2017-65 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2011, č.j. 16 Co 232/2019-108 a věc znovu projednal, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady řízení o žalobě pro zmatečnost ve výši 6 534 Kč, do tří dnů od právní moci usnesení, k rukám právního zástupce žalovaného Mgr. Radka Jílga, advokáta.

Odůvodnění:

Žalobce žalobou pro zmatečnost ze dne 27. 1. 2021 podanou u zdejšího soudu napadá rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2011 (správně má být 2019, pozn. Soudu) a Obvodního soudu pro Prahu ze dne 20. 2. 2019 z důvodu, že o žalobě ve věci samé rozhodovala podjatá soudkyně Mgr. Marcela Zbořilová. Podjatost soudkyně žalobce spatřuje v tom, že tato soudkyně vykonávala praxi v advokátní kanceláři [REDAKCE] s tím, že [REDAKCE] R [REDAKCE] J [REDAKCE] advokát, byl v řízení o věci samé v postavení právního zástupce žalovaného. Je tady zjevné, že tato soudkyně měla nejen poměr k účastníkům řízení, tj. k žalovanému, ale k jeho právnímu zástupci – [REDAKCE] R [REDAKCE] J [REDAKCE]. V této souvislosti žalobce odkázal na příklad nález Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 370/04 a Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2014, sp. zn. 29 Nd 414/2014. Dále žalobce doplnil, že v rámci dříve probíhajícího řízení ve věci samé o sporu o vydání bezdůvodného obohacení, vnesl ve vztahu k soudkyni Mgr. Marcela Zbořilové námitku podjatosti, která zcela překvapivě nebyla odvolacím soudem shledána jako důvodná. V řízení uplatněná námitka podjatosti však nebrání podání a projednání žaloby pro zmatečnost.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že předmětné tvrzení není žádnou novou skutečností. Již v průběhu prvního jednání dne 22. 12. 2019 ve věci samé, upozornila soudkyně Mgr. Marcela Zbořilová účastníky, že zná žalovaného i jeho právního zástupce, jelikož zhruba před deseti lety vykonávala praxi asistenta v této advokátní kanceláři. Současně sdělila, že s žalovaným ani s jeho právním zástupcem není již více jak 10 let v kontaktu. Žalobce pak v této souvislosti vznesl námitku podjatosti soudkyně, kterou se zabýval Městský soud v Praze, a to ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2011 (2019), přičemž tuto námitku neshledal jako důvodnou. Ust. § 229 odst. 1 písm. e) o. s. ř. uvádí, že žalobu pro zmatečnost lze podat, jestliže rozhodoval vyloučený soudce, § 234 odst. 2 o. s. ř. uvádí, že z tohoto důvodu lze žalobu pro zmatečnost podat ve lhůtě 3 měsíců od doby, kdy se ten, kdo žalobu podává, o důvodu zmatečnosti dozvěděl, nejpozději však do 3 let od právní moci napadeného rozhodnutí. Jestliže se žalobce dozvěděl o důvodech možné podjatosti či vyloučení soudce při jednání konaném dne 20. 2. 2019, je zřejmé, že subjektivní lhůta žalobce k podání žaloby pro zmatečnost již dávno uplynula, nejpozději dne 20. 5. 2019. Objektívni lhůta pak v takovém případě nemá k posouzení práva žalobce na podání žaloby žádný význam. Nad to žalobce v žalobě pro zmatečnost neuvádí žádné nové skutečnosti, které by měly podjatost či důvody pro vyloučení soudkyně Mgr. Zbořilové prokazovat či jen tvrdit.

Na to žalobce reagoval replikou ze dne 6. 5. 2021, že skutečnost, že vznesená námitka podjatosti ve smyslu § 14 a násl. o. s. ř. byla ve věci řešena, nebrání podání žaloby pro zmatečnost podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. Pokud jde o vznesenou námitku, že žaloba pro zmatečnost nebyla podána včas, uvedl žalobce, že z citovaných paragrafů jednoznačně vyplývá, že subjektivní i objektivní lhůta pro podání žaloby pro zmatečnost se obecně uplatní pouze v případě, že se účastník řízení dozví o důvodu možné podjatosti až po právní moci rozhodnutí, které chce žalobou pro zmatečnost napadnout. Pokud se účastník o důvodu možné podjatosti dozví ještě před řízením či v průběhu řízení ve věci samé (jako tomu bylo v daném případě), nedává žádný smysl, aby účastník byl vázán subjektivní lhůtou pro podání žaloby pro zmatečnost. V takovém případě by účastník v podstatě nikdy nemohl podat žalobu pro zmatečnost, neboť by ji ve skutečnosti nestihl podat v subjektivní lhůtě. K tomu by však ani nemohla být splněna nezbytná podmínka pro její podání, a to sice existence pravomocného rozhodnutí. Účastník tak nemůže být z povahy věci vázán subjektivní lhůtou pro podání žaloby pro zmatečnost, ale toliko lhůtou objektivní. Žalobce zároveň poukázal na to, že pokud se žalovaný nechal v tomto řízení zastoupit advokátem, jedná se z jeho strany o zneužití práva na právní pomoc, neboť žalovaný je advokátem, tedy právním profesionálem, přičemž projednávaná věc není právně nikterak složitá a nevyžaduje ani zvláštní právní odborné znalosti.

Podle ust. § 229 odst. 1 písm. e) o. s. ř. žalobou pro zmatečnost může účastník napadnout pravomocné rozhodnutí soudu prvního stupně nebo odvolacího soudu, kterým bylo řízení skončeno, jestliže rozhodoval vyloučený soudce nebo přísedící.

Podle § 235a odst. 1 o. s. ř. žalobu projedná a rozhodne o ní soud, který o věci rozhodoval v prvním stupni. Žalobu pro zmatečnost podanou z důvodů uvedených v § 229 odst. 3 a 4 však projedná a rozhodne o ní soud, jehož rozhodnutí bylo napadeno; to neplatí ve věcech, v nichž je k řízení v prvním stupni příslušný krajský soud (§ 9 odst. 2).

Podle ust. § 235a odst. 2 o. s. ř. pro řízení o žalobě pro zmatečnost platí přiměřeně ustanovení o řízení v prvním stupni, není-li dále stanoveno něco jiného.

Podle ust. § 234 odst. 1 není-li dále stanoveno jinak, musí být žaloba pro zmatečnost podána ve lhůtě 3 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí.

Podle ust. § 234 odst. 3 o. s. ř. z důvodu zmatečnosti uvedeného v § 229 odst. 1 písm. e) lze žalobu podat ve lhůtě 3 měsíců od té doby, kdy se ten, kdo žalobu podává, o důvodu zmatečnosti dozvěděl, nejpozději však do 3 let od právní moci napadeného rozhodnutí.

Podle ust. § 235 odst. 1 o. s. ř. prominutí zmeškání lhůt k žalobě není přípustné.

Vzhledem k tomu, že se ve věci jednalo o otázku právního posouzení, nebylo nutné ve věci provádět dokazování. S odkazem na průběh řízení ve věci samé, kdy žalobce vznesl námitku podjatosti rozhodující soudkyně při jednání konaném dne 20. 2. 2019, poté, kdy tato účastníkům řízení sdělila, že zná žalovaného i jeho právního zástupce, neboť zhruba před deseti lety vykonávala praxi asistenta v této advokátní kanceláři, zabýval se vznesenou námitkou podjatosti odvolací soud v souvislosti s odvoláním do věci samé. Tuto námitku podjatosti neshledal jako důvodnou, jak vyjádřil v odst. 14 svého rozhodnutí ze dne 26. listopadu 2011 (správně má být 2019, pozn. soudu) V souladu s ust. § 235a odst. 1 o. s. ř. rozhodoval o žalobě pro zmatečnost zdejší soud jako soud prvního stupně, který rozhodoval ve věci samé, neboť se jednalo o důvod zmatečnosti vymezený v ust. § 229 odst. 1 písm. e). Ust. § 234 o. s. ř. stanoví počátek běhu lhůty k podání žaloby pro zmatečnost, která je obecně vázána na doručení rozhodnutí konkrétnímu účastníkovi řízení. Zákon však z tohoto připouští výjimky, s ohledem na jednotlivé důvody zmatečnosti. V případě podání žaloby pro zmatečnost podle § 229 odst. 1 písm. e) je možné žalobu podat ve lhůtě 3 měsíců od doby, kdy se ten, kdo žalobu podává, o důvodu zmatečnosti dozvěděl, tedy v tříměsíční subjektivní lhůtě od zjištění oprávněné osoby o důvodu zmatečnosti. Objektivní lhůta je pak limitována třemi roky od právní moci napadeného rozhodnutí. Při zkoumání zachování lhůt k podání žaloby je třeba mít na paměti, že zmeškání lhůty nelze prominout a dále je nutné, aby byly řádně vylíčeny okolnosti svědčící o zachování lhůty. V posuzovaném případě se žalobce o možné podjatosti soudkyně dozvěděl při jednání konaném dne 20. 2. 2019, přičemž žalobu na zmatečnost podal dne 27. 1. 2021 a je tak zřejmé, že tato lhůta ani nemohla být zachována. Je tomu tak proto, že v posuzovaném případě nemohl být naplněn důvod zmatečnosti předvídaný ust. § 229 odst. 1 písm. e), neboť ve věci samé nerozhodoval vyloučený soudce, jak se nesprávně domnívá žalobce. O tom, že soudkyně Mgr. Marcela Zbořilová není vyloučena z projednání a rozhodnutí dané věci, rozhodl Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2011 a proto nemohl být naplněn tento zmatečnostní důvod. Toto zákonné ustanovení myslí na případy, kdy důvod podjatosti soudce vyjde následně najevo, tedy v případech, když tento důvod zmatečnosti se objeví (účastník jej zjistí) poté, co ve věci již soudce rozhodl. Přípustnost žaloby pro zmatečnost je v tomto směru nezávislá na posouzení námitky podjatosti uplatněné v řízení. Je tedy hovořeno o případech, kdy důvod podjatosti vyjde najevo až dodatečně, je-li již rozhodnuto ve věci samé. Z toho důvodu, je podstatné, že ve věci je vydáno již pravomocné rozhodnutí, neboť žaloba pro zmatečnost je mimořádným opravným prostředkem a má za cíl zhojit procesní vady či nedostatky poté, kdy již tyto nejde napravit v rámci podání řádného opravného prostředku. Toto však není případ žalobce, neboť ten v žalobě pro zmatečnost netvrdí žádné nové skutečnosti, které by zjistil o možné podjatosti soudkyně Mgr. Marcely Zbořilové, nýbrž opětovně uvádí skutečnosti, které již uváděl ve své vznesené námitce podjatosti rozhodující soudkyně, o které již bylo rozhodnuto. Na tuto otázku stran možnosti podat žalobu pro zmatečnost a stran běhu subjektivní lhůty si sám žalobce odpovídá ve své replice ze dne 6. 5. 2021 (odst. 7), kde uvádí: „z uvedeného proto jednoznačně vyplývá, že subjektivní i objektivní lhůta pro podání žaloby pro zmatečnost obecně se uplatní pouze v případě, že se účastník řízení dozví o možné podjatosti až po právní moci rozhodnutí, které chce žalobou pro zmatečnost napadnout“, tedy správně, jak žalobce uvedl, jedná se o případ, kdy se účastník řízení dozví o důvodu možné podjatosti až po právní moci rozhodnutí, což jak soud znovu opakuje, nebyl tento případ. Z tohoto důvodu, jak žalobce sám správně zmiňuje, nemůže být zároveň splněna jak podmínka zachování subjektivní lhůty pro podání žaloby, tak podmínka pravomocného

rozhodnutí. Nesprávná je úvaha žalobce o tom, že v daném případě se neuplatní subjektivní doba pro podání žaloby pro zmatečnost, nýbrž pouze doba objektivní, neboť pro podání žaloby pro zmatečnost, musí být zachována jak subjektivní, tak objektivní doba, a pakliže jedna z nich zachována není, je to již důvodem pro neúspěch v řízení o žalobě pro zmatečnost, nad to zároveň soud odkazuje na shora sdělené, že se nejedná o zmatečnostní důvod uvedený v ust. § 229 odst. 1 písm. e) o.s.ř. Z těchto vymezených důvodů proto soud žalobu zamítl jako neopodstatněnou výrokem I. usnesení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že byl žalovaný v řízení o žalobě pro zmatečnost plně úspěšný, přiznal mu soud náklady tohoto řízení, které se skládají z mimosmluvní odměny advokáta ve výši 4 500 Kč dle ust. § 7 ust. § 9 odst. 1 a ust. § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (3 úkony právní služby po 1 500 Kč – převzetí věci, sepsání vyjádření a účast u jednání), z náhrady hotových výdajů ve výši 900 Kč dle ust. § 13 odst. 1, 4 ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. (3 úkony právní služby po 300 Kč – převzetí věci, sepsání vyjádření a účast na jednání), ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 646 Kč, a z daně z přidané hodnoty ve výši 1 134 Kč (21%), již je právní zástupce žalovaného plátcem.

Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že pakliže se žalovaný v řízení o této žalobě nechal zastoupit advokátem, jedná se o zjevné zneužití práva, které nemůže požívat ochrany z důvodu, že sám žalovaný je advokát, neboť každý má právo na právní pomoc a může se v řízení nechat zastoupit advokátem, bez ohledu na to, zda sám advokátní praxi vykonává (při zastoupení před soudem nejde jen o otázku odborné znalosti účastníků, resp. v tomto případě žalovaného, který je sám advokátem, nýbrž i o časový faktor spočívající v přípravě věci a v účasti u jednání a samozřejmě i pro tento důvod si advokát může zvolit právního zástupce, který se bude věci plně věnovat). Také pro zachování rovnosti účastníků v rámci řízení, nevidí soud ničeho vadného na tom, že pakliže žalobce, který rovněž vykonává advokátní činnost (byť jako právnická osoba) je v řízení právně zastoupen, aby právního zastoupení nemohl využít i žalovaný, který advokátní praxi vykonává jako fyzická osoba. Dále se soud neztotožnil s argumentací žalobce, že se v případě žalovaného jedná o zjevné zneužití práva, neboť to byl právě žalobce, který uvedené řízení zahájil (tedy vyvolal) přičemž žalovaný se pouze žalobě bránil, proto nelze hovořit o zneužití práva na straně žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost stanovenou tímto usnesením, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

Praha 1. září 2021

Mgr. Tereza Jachura Maříková v. r.
soudkyně